

L'Oratòre l'fà i setantasìch

Tròe 'l Bùgada òna matina
lé a la césa de San Ròch.
"Oe -l'me fà- sèt issé bròch
de fà zò gna òna sestina,
gna ù sonèt che l'vaghe bé
per la festa de enerdé?".

Bé, ve dighe adiritùra
che al momènt só restàt mal.
Ma, sicòme a contentàl,
l'éra giùsto òna premùra,
còre a tö, zà che gh'è ciàr,
carta, pèna e calimàr.

Come bórle 'n cà me mète.
Co la pratica che gh'ò,
's'òt che l'sées a bötà zò
dés o dùdes istrofète
per cantà, coi mé compàgn,
l'Oratòre che l'fà i agn?

'S'òt che l'sées? Però me 'ntòpe!
Quando i sgrìsola i pensér,
so piö bù de staga a pér.
Primaére ghe n'è tròpe.
Come fòì a regordà
tata zét e tat defà?

L'Oratòre l'völ la festa
perchè l'fà i setantasìch.
Va benù. E la rima in "ich",
chi él adèss che i me la 'mprèsta?
Dòca, prim de tirà 'l fiàt,
só zamò squalificàt.

Pò, sentém, per fà òna storia,
mè rügà 'n d'i scartafàss.
L'è mia 'l caso de fidàss
d'i passiuù o de la memoria.
Gh'è de mèss in conclüsiù...
fòrse a' sich generassiù!

Come fòì? Sarèss capasse,
caso mai, de regordà
giùsto chèi de la mé età,
che de quando i éra 'n fasse
fina e dopo i prim barbìs
-fò per dì- i m'è stacc amìs!

Ma gna lé mè che spességhe.
Perchè, fòss gna ù galantòm,
se l'me scapa fò quach nòm
che de ergü me dösmentéghe,
dèrvet tèra e càsset dét...
l'è la rabia de la zét.

Töém^la sö a la larga, dóca!
Gh'è bisnóni 'n quach cantù,
nóni fòrse a' col bastù,
pàder proncc a dèrv fò boca...
pò gh'è i scècc, pò gh'è i neudì...
L'Oratòre l'gh'à mai fì.

Che se m'völ pò dila 'ntréga,
uramai l'è sò d'i scècc.
Nòter ché, piö o meno vècc,
pòch o tant a m'fà congréga,
ma l'è tép che i pense lur
sensa giödes o tädür.

Dopo töt i se desbriga,
fò d'i tràpole e d'i impécc,
co la lèngua fò d'i décc.
Gh'è nissü che i ghe la liga.
Noter, quando m'gh'ia resù,
me tocàa fà sö 'l crusù.

Penitensa de 'sta tèra,
düsi di piö sé che nò.
L'Oratòre l'gh'à üt la sö
tra öna guèra e ün'òtra guèra...
Ma l'è ché tötura stagn
che l'se vanta d'i sö agn.

La moràl la me par chèsta:
Per i sö setantasìch,
se gh'ò mia la rima in "ich",
gh'ò 'l pensér de faga festa
che, sicòme l'o sircàt,
l'è ü pensér interessàt.

Perchè, fiöi, l'è festa nòsta!
L'Oratòre 'n fì d'i facc...
a m'sè noter che m'gh'è stacc,
che m'gh'à facc de pé e de còsta.
L'Oratòre, se l'föss vöt,
a l'sarèss negót del töt.

Ma dezà che l'gh'è, l'me ciama
perchè l'vaghe mia trasàt
töt ol bé che m'à 'mparàt.
L'è amò ché che l'me ricama,
come i föss öna virtü,
fantasie de cör... zoentü!

Francitus

Bergamo, 8 dicembre 1978